

*De lekende
ambassadørene*

TORE NAGEL **TEKST**
 ESBEN EVENSEN **BAKKEFOTO**
 SELWYN FACEY **LUFTFOTO**

Både britene og Babylon har kjørt knallrunder og scoret 17 poeng på speed-hoppet. Skywalkers leder hele VM etter første runde. Så smeller dommertallene inn på skjermene. Live (engelsk altså) dømming: 16 poeng. Mathias tenker at dommerne har hoppet over et poeng. Han buuher og er forbannet. 15 poeng. "Faen, faen og atter faen" tenker han, men er observant nok til å se farven på tallene; de er gule og det indikerer at det er uoffisielle resultater.

– Dette går faen i helvete meg ikke an, sier hr. Holtz og banner så det står svovel ut av kjeften på ham. Men så lyser de grønne tallene. Først ...15...16... ett poeng bak de andre. Deretter mange og laaaange nervepirrende sekunder før det grønne søttentallet kommer frem. De jubler hemningsløst. De ligger likt med proffene i Babylon etter to runder. Resten er historie. Norsk fallskjermhistorie. En bragd; aldri har et norsk lag hoppet til sølv i et VM. Skywalkers gjorde det!

De har en ting felles, Mathias, Kristian og Håvard. Alle er mørke og om lag en nitti på strøpelesten, bortsett fra Mathias da. Han er rødhåret og strekker seg muligens mot en åtti når han står på tærne.

Neida, fellesnevneren for sølvmedaljørerne er kort og godt; HOPPGLEDE. Vi prøver å samle dem etter NM, på Birken lunsj i Oslo. Det går ikke. Kristian og Håvard kommer til avtalt tid. Mathias må følge forelesningene på Blindern, Europastudier... herregud... fyren har studert "Europäische autzen und sicherheitspolitik" i Berlin. Her lukter det fremtidig ambassadør. Han kommer senere, når de andre må gå.

– Bestille hva som helst? Herregud,

jeg er ikke sulten så tidlig om morgenen. Dessuten er jeg helt tom, utladet etter VM og NM, sier Håvard. I løpet av en normal hoppdag på Æra har han kjørt i seg tre bagetter, fire vaffelhjarter og et par cola før lunsj. Han bestiller kaffe. Klokken er ganske nøyaktig 10.30. Kristian velger greske kjøttboller, brus og kaffe.

– Hvordan det startet? Kristian Mykland, Erling Strømmen og jeg laget Skywalkers. Vi debuterte på Lesja under NM der i 2001, og i 2002 tok vi sølv på Voss, sier Kristian og kikker i notatene mine.

De fikk ingen støtte fra forbundet på den tiden. Friflyving ble sett på som useriøst og de jogget jo ikke en gang. Strekking var heller ikke ansett som nødvendig før hopping. Det var lek og latter. Mykland ble erstattet med Mathias og de ble værende der hvor Trio Ludens (Dag Jørgensen, Richard B. Henriksen og Endre Jacobsen) hadde flyttet. Voss. I to sesonger bodde de i telt og hoppet det budsjettet tillot. For egne midler dro til Brasil for å være med i VM 2004. De var nybakte norgesmestre fra NM på Æra. Mathias var sogar mester i swooping eller CP. Det gikk "åt skogen", nest siste plass, men med haugevis av nye erfaringer, større ambisjoner og fortsatt godt humør, dro de hjem for å jobbe og studere pluss studere på si'. Oslogutten Kristian var i gang med psykologien, Oslo/Kjelsås-Mathias med de europeiske greiene sine og Erling flekket tenner og ville lære å reparere slike, altså tenner. De hoppet og de hoppet og det ble både World Cup plasseringer og ikke minst; EM bronse i Russland i 2005. Forbundet kom på banen og nå har de fått like mye i støtte per snute som FS landslaget vårt, Arteryx. Og det er en del det; om lag 80.000 kroner i året.

Håvard Flaar har sittet stille mens Kristian har fortalt.

– Det sto ikke på lysta, jeg var hard på hoppingen både i 2005 og 2006, sier den

tidligere løyntanten og stasjonssjefen for garnisonen i Sør-Varanger. Han hadde lyst til å gjøre noe annet. Det ble fallskjermhopper på heltid. Med oppsparte midler og andre mål, landslaget i friflyving.

Men herregud så tørt da mann, nå må vi krydre litt.

– Verste hoppet? Sesongen 2004 var ille. Jeg skulle hoppe med Morten Kristoffersen (HI HaGL) en hel dag. Vi trente eagles, fortsetter eksmilitærmannen, nå BI-student i Trondhjem med plass på VIP tribunen på Lerkendal.

– Det smalt på ett av hoppene. Kjente med en gang at høyrehånden var brukket. Fikk signalisert til Morten at alt var OK. La meg på rygg, bretta opp genseren og løsnet på hansken for å sjekke opp bruddet var åpent.

– Det gjorde sykt vondt, sier han og fortsetter med at han fikk lirket ut piloten, fløy inn med en arm på bakraiserne, løsnet toggles like før landing og flaret inn i piten fordi det var mykest der. Tilbake fra sykehuset, med høyrearmen i gips.

– Alle trodde æ hadde brækt armen i landinga, gliser han.

– Og når jeg først er i gang. En måned etter var jeg så hoppekåt at jeg ikke kunne dy meg. Hoppet med gips. Stilte sammen med Hans Olav i NM, hooka meg i bakken og landet nøyaktig 18 meter fra der jeg traff bakken. God sesong det, flirer han videre, vel vitende om at dette kunne gått galt, riktig galt. Normalt ryker ryggen, i beste fall, ved slike landinger.

Der ble jo Håvard skrevet inn i fortellingen gitt. Og som de fleste vet; Erling ville studere til tannlege på fulltid og Håvard kapret plassen hans på Skywalkers.

– Vi visste ikke hvem som kunne ta plassen hans. Derek Broughton var jo sykt flink i FF, men han ville satse på FS. Så var det Håvard da, sier Kristian stillferdig mens han nyter kaffekopp nummer to,

godt "laidback" i rørstolen med lyseblått skaitrekk. Birken lunsj er et lite og gulmalt rom med fem bord, stor gresk meny, nydelig matlukt og en servitør og kundebehandler, en til års-kommen kvinne fra... Malaysia (?), mest opptatt av å snakke i mobilen sin. Flatskjerm og reproduksjoner på veggene. Langs den ene veggen, hvor Håvard sitter, står en lang benk trukket med syntetisk saueskinn. Kjelsåstrikken ramler forbi hvert syvende minutt, to meter fra vinduene, som er fylt med grønne planter. Yukkopalmer. Store er de i alle fall.

– Og det har fungert optimalt. Vi hadde 10 timer i vindtunnel første sesongen (2006-2007) og dro til DeLand for tre måneder. FF-basic med 27 deltakere. Samme sommer ble det nye NM-gull og en oppsiktsvekkende tredje plass i EM i Russland.

– Og nå må du få med deg kanskje det viktigste; det overordnede målet for oss på Skywalkers: å rekruttere nye friflyvere til sporten. Forbundet var misfornøyd med at vi hadde få deltakere på basicen. Men altså; i fjor var det 27 stykker og i år kom det 33 deltakere til Spania og Sevilla for å lære å fly bedre, sier de to utfyllende, som Ole og Dole. Doffen lar vente på seg, mobilen... tik... tikk... tikkkkk... "Er underveis, hilsen Mathias." Kristian er klar til å bryte opp. Skal til Sverige i bryllup. Barndomsvennen Einar skal kjøre og kommer for å hente ham. Forteller at Kristian var best i alt som hadde med kroppsbeheerskelse å gjøre da de var mindre. Han holdt på med mye rart, som den gangen han hadde brukket benet. Satt hjemme i annen etasje og sendte en fallskjermhopper i fritt fall ned trappen. Gang på gang på gang. Justerte og justerte for å få det perfekte glidetallet i marsjen. Brukte tyggegummi som vekt.

– Noen ord om de andre før jeg må gå: Håvard elsker å sove og Mathias og jeg

gruer oss for hver gang vi må vekke ham. Men nå er den sagaen over, dessverre. Mathias elsker å kjøre bil og digger alt fra Steve Jobs. Må gå. Hei da!

Klokken nærmer seg tolv. Håvard stirrer ned på et tomt bord.

– Står mattilbudet fortsatt? Nå er jeg sulten. Han bestiller egg og bacon, med grønt og kaffe inkludert til kr 59.

– Betaler jo alltid 60 kroner i kiosken på Æra, uten kaffe. Kiosksjefen må skjerpe seg. Håvard bestiller kaffe fra trakter, kroner 26! Det samme for påfyll.

– På Æra er det jo kun en tier, sier han og drar en historie fra Skydive Chicago sommeren 2007. Det er ikke alltid like lett å få pengene til å strekke til, selv om laget har hatt et årsbudsjett på opp i mot 900.000 kroner.

– Vi hadde ikke noen plass å bo. Fikk høre at vi kunne handle som faen på Wall Mart og få penga tilbake, ”no question

asked”, så lenge alt ble levert tilbake innen en måned. Vi ”kjøpte” telt, madrasser, dyner og puter, kjølebager. Husker vi hadde Byggmester Bob, Spidermann og Pirates of the Carribean-laken. Teltet var en smule herpa og dynene gode og svette da vi leverte alt tilbake før en måned var gått, men vi fikk igjen penga. Håvard smiler skjevt. Selv om han sitter der og føler seg utladet og ikke helt vet hvilken retning livet skal ta, så er det likevel noe med ham som signaliserer overskudd. Det er kun få dager siden NM var over. Håvard vant i tillegg til FF også CP. Hoppet hver dag under konkurransene. Likevel hadde han tid til annet.

– Du tenker Kari Berg? Jo, hun er jo ihuga FS hopper, men hadde så lyst til å være med i FF i åpen klasse. Ba om et par instruksjonshopp, hun kan jo ikke sitte en gang. Selvsagt stiller jeg og vi opp på slikt. Hun betalte slotten, tok to hopp og hun

var med å score dobbelt så mange poeng som da hun var med forrige gang. Slikt er bare artig, spesielt morsomt å se gleden i ansiktet på sånne som henne, når de er i nærheten av å få til greier vi tar for gitt. Det handler om hoppglede og rekruttering og lyst, her og.

– Om Kristian er det å fortelle, at han er en tålmodig og hardt arbeidende gutt. Han har lagt ned ufattelige mengder jobb i å styre økonomien og orge basicene våre. Så lenge han har fått litt tid for seg selv og sin pulverkaffe om morgenen, er han fornøyd.

– Og om Mathias, tar ham før han kommer, er det følgende å si: Utadvendt humørspreder, seriøs og ikke redd for å fronte egne meninger. Han har lenge hatt en visjon og et ønske om å heve nivået på Skywalkers, og samtidig gjøre alt for å få friflyvermiljøet i Norge til å vokse. Det har han jo også lyktes med! Han er fornøyd når han får kjøre bil, helst så fort som mulig.

Gutta portretterer seg selv

MATHIAS HOLTZ

KRISTIAN MOXNES

HÅVARD FLAAT

Alder	28 år	27	28
Sivilstand	Samboer med Anne Simone	Ugift	Singel
Yrke	Student	Student	Student
Antall hopp	4500 15-20 BASE hopp, gjerner flere etter hvert	4500 en del BASE hopp, gjerner flere etter hvert!	2500 noen og tredve BASE hopp. Vil gjerne hoppe flere!
Utstyr	Vector Micron Velocity	Vector Micron Velocity	Vector Micron Velocity
Sertifikat	C-sert, demo 1	D, I-3	D, I-3, Demo1

– Hallo. Er det her dere sitter og sladrer. Mathias entrer lokalet og ser så absolutt gleden i gratis lunsj. Egg og bacon der og.

– Har du fortalt om bilturen vår Håvard, spør han og kikker forventningsfull vekselvis på oss begge.

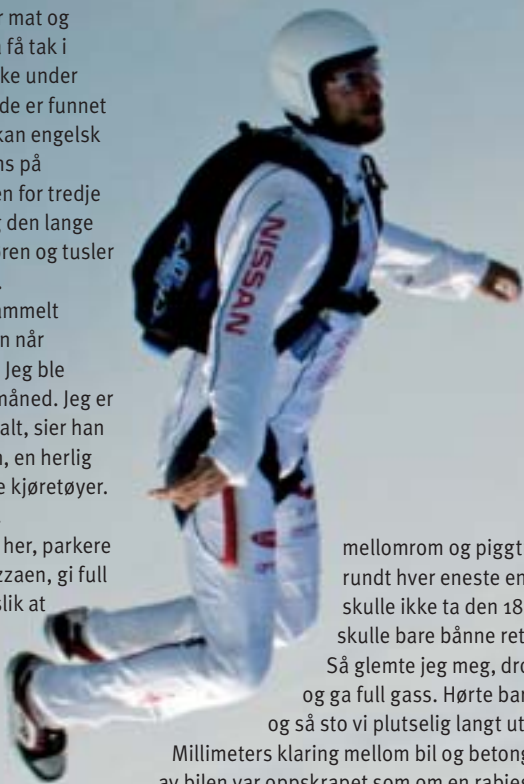
Håvard sier nei og takker for mat og prat og vi sees og han prøver å få tak i bilnøkklene han mistet i Frankrike under VM. Han har hørt rykter om at de er funnet i hytta de bodde i, men ingen kan engelsk og i mellomtiden står bilen hans på gjesteparkering på Gardermoen for tredje uken på rad. Han drar med seg den lange kroppen, bukker ut utgangsdøren og tusler nedover Thorvald Meyersgate.

– Jo du skjønner, jeg er et gammelt pizzabud og vi fikk fortjenesten når jeg hadde levert bestillingene. Jeg ble månedens selger etter første måned. Jeg er nok ganske rå i bil. Kjører overalt, sier han og peker over mot Birkelunden, en herlig grønn lunge, fri for motoriserte kjøretøyer. Men ikke for pizzabudet Holtz.

– Jeg kunne kjøre tvers over her, parkere med motoren i gang, levere pizzaen, gi full gass på reversen, bråbremse slik at bilen snur 180 grader, for så å kjøre rett frem, har jo ikke tid til å rygge og så svinge!

– He, he he, latteren hans overdøver trikken som skriker forbi rett utenfor, en blendende latter, alle som har frekventert et hoppfelt nord for Sinsenkrysset, har hørt. Og det er ingen hysterisk latter, den er smittende og ekte.

– Og det pleier å gå greit. Nesten hver gang. Men så var det under VM i Frankrike, nei det var i forbindelse med basicen utenfor Sevilla i påsken. Vi hadde dårlig tid. Sto på en liksom-parkering. Skulle ta denne 180 graderen. Rundt hele parkeringen var det store betongsgøyer, med en bilbreddes

mellomrom og piggråd surret rundt hver eneste en. Nei, jeg skulle ikke ta den 180 graderen, jeg skulle bare bånne rett ut av plassen. Så glemte jeg meg, dro bilen i revers og ga full gass. Hørte bare SKREEEEESJJJJ og så sto vi plutselig langt ute på et jorde.

Millimeters klaring mellom bil og betong, begge sidene av bilen var oppskrapet som om en rabiesbefengt bikkje hadde gått løs på den med både tenner og klør. Mathias ler igjen. Folk snur seg, men det bryr ikke denne gutten.

– Jeg er stolt og glad over hva vi har fått til med Skywalkers. Fra å være en ”underdog” i det etablerte fallskjermmiljøet, har vi vokst til å bli tatt like seriøst som FS-landslaget og friflyverne sees på som like hardt arbeidende sportsutøvere som andre, sier han. Mathias har vært lagetets PR-mann. Det er han som har tatt kontakt med presse, forbund og sponsorer. De får en meget god slump med penger fra Nissan.

–De (Nissan) krever egentlig ikke store resultater. Når de får filmer som vi laget da vi fløy Gudvangen, swoopet broen i Voss og

videoer av lignende ”stunts”, ja da er de fornøyde. Visuelle greier er det de vil ha. Det skadet selvsagt ikke at vi tok sølvet nå, smiler han og løfter glasset.

– Personlig har jeg hatt en indre motivasjon, drevet av fandanivoldskhet og iver, for å få flere lekekamerater i luften. Mathias er bevisst bruken av substantivet lekekamerater. Det er det det handler om; å få flere venner i luften. ”Homo Ludens”, det lekende menneske, grunnpilaren i det gamle FF-landslagets Trio Ludens ideologi, da de holdt på. Mathias forteller at FF miljøet i Norge nå er større enn FS miljøet, og skjønner nok at han selv og laget har vært sterkt medvirkende til dette.

Som på vårparten i år. Skywalkers skulle holde FF-skole på Æra. Men med kun ”Den lille Cessnaen” var det en umulighet. Hva så?

– Vel, vi får dra til Voss da, var omkvedet vårt sier han. Og de dro dit og holdt instruksjon for fremmøtte luftlekende venner.

Senere på sommeren kom de tilbake til Æra. De hadde vunnet Nordisk Mesterskap på Gryttjom utenfor Stockholm. Kunne coachet to svenske lag mot rimelig god betaling. Men de hadde lovet å komme til Æra. Etter 55 mil i bil entret de Østre Æra i pøsende regn. I hangaren sto den lille TSB-en, som reddet hele forsosongen til Oslo FSK. Ingen FF-elever. Alt dette visste de da de dro fra Sverige. Latteren til Mathias, da han så dette, runger fortsatt i ørene til noen som oppholdt seg i hangaren da han kom.

– Neida, tror ikke at så mange hadde reagert om vi ikke hadde kommet, flysituasjonen tatt i betraktning. Men det var jo snakk om en Twin Otter som skulle komme, skulle komme, skulle

komme...

Og jaggu meg så kom den, ler han igjen. Men; de hadde jo lovet å komme og de kunne jo ikke få flere lekekamerater i Norge ved å hoppe i Sverige.

– Det er sånn det er, men nå skal du få høre om

verste hoppet mitt. Han forteller om VM i Brasil 2004. Han kom dit som nybakt norgesmester i swooping, dro hele Osenstranda på langs før han landet. Det var visstnok snakk om mangfoldig hundre meter. Men nå var det altså Brasil.

Skywalkers hadde gjort det tålig bra, til dem å være da, så langt. Men de var et stykke fra å kunne til finalen.

– Nå skal vi vise dem, alle deltakerne, grinebiterne i Norge og resten av verden at vi kunne få det til. Vi fikk en gyldig formasjon og tok 0,8 poeng (Dropouts med Kari Berg i spissen, fikk over ett poeng under NM i år). Jeg banna og svarta og skulle faen skjære meg vise at swoope, det kunne jeg i hvert fall. Erling Strømmen landet medvinds og dro hele ponden. I enden sto et presskorps, med direktsendt brasiliansk TV i front. Jeg er akkurat lav nok til at jeg smeller inn i ponden og får slått ut lufta. TV-mannskapet kommer løpende mens jeg blir trukket opp av vannet av noen sjokkerte tilskuere. TV-reporteren stiller meg meg følgende spørsmål, på direkten: ”How does it feel to be wet?” Og svaret var: Høøøh...harrrrk...giiisp...giiisp...hrrrrkkkr. Og Mathias ler og ler og det gjør helt sikkert flere med.

Så blir han plutselig litt alvorlig. For han skulle gjerne fortelle om bestehoppet sitt, NM på Æra, for noen dager siden. De satte ny verdensrekord og hadde 19 poeng inne. Men han mener de ble bortdømt og fikk fire bust.

– Nivået på dommerne i FF var ikke spesielt høyt. Savnet folk som kan FF bedre. To dommere med kunnskap om stilarten ble spurt dagen før konkurransen skulle begynne. Det er jo for sent.

Det holder ikke helt i mål. Det hadde vært artig å avslutte karrieren med en gyldig verdensrekord, når vi faktisk hadde den inne. Mathias er ikke langsint. Forteller heller at Håvard er en glad person, at han er dyktig

på tekster på låter og at han liker å nyte livet. Om Kristian sier han at han elsker alle dupperingsger og er en rev på alt det finurlige.

– Litt vemodig å slutte nå, men VM et var optimalt. Det er ikke langt frem til Babylon, men de vant fortjent gullet og vi safet på ingen måte inn til sølv. Nå skal Mathias sove mye, studere en del, hva blir man etter ”europastudier”?

– Utenrikstjenesten? Glem det. Ikke aktuelt, noe annet, olje kanskje, traineer, men ikke ... erru gæren eller?

– Er du sikker på at du ikke sikter som ambassadør i Washington om 15-20 år?

– Kødder ’u eller. Ikke faen.

– Helt sikker?

– Ja, for svarte, nesten i hvert fall. Og så runger en latter utover hele Grünerløkka, den måles til åtte på Richters skala, skyene blir redde og pisser på seg, bikkjene stopper å gjø, skrikerungene holder kjeft og Mathias nyter suksessen. Sammen med Kristian Moxnes og Håvar Flaata har han lagt grunnlaget for kommende generasjoner lekende hoppere med ambisjoner. Det nytter, men som Mathias avslutter med, etter at solen igjen skinner over Løkka:

– Når vi hopper seriøst, bruker massevis av tid og penger, deler dobbeltseng med to andre gutter, spiser rester og i det hele tatt er på lavbudsjett, så må vi ikke glemme leken, der håper og tror jeg vi har vært ambassadører bra nok, for sporten og leken vår, Fri Flyving.

